

Elza végül nem mesélt a völgyről sem Margit néninek, sem másnak. Az után a valóságos álmom után valamiért olyan nehéznek érzett mindent. Megijesztette, hogy ez megtörténhet. Megijesztette, hogy a jelen hirtelen elvesztheti a színét, és kifakulhat, s közben az emlékei pedig egyre színesebbek és elevenebbek lesznek. Félni kezdett. Mit akarnak tőle ezek a régi emberek? Miért tola­kodnak be az álmaiba, miért hívják őt vissza olyan erősen abba a régi völgybe? Olyan gyakran álmodom mostanában a régi időkről, mesélte anyusnak, s annyira, annyira felkavar. Érdekes, tűnődött anyus, én sosem álmodtam még a völgyről, de hát nem vagyunk egyformák. Talán el kéne látogatnod oda, hátha abbamaradnának az álmok, s megnyugodnál. Talán, hagyta rá Elza, talán, ismételte, s közben egyre biztosabban tudta, hogy nem is akar megnyugodni.

Imre Flóra

OKTÁVÁK CHARLES D'ORLÉANS-NAK

meghalunk herceg meghalunk
 ha elhagyott a szerelem
 mikor elmúlik az a múlt
 vele múlunk el hercegem
 mert egyszer csak egy reggelen
 nem találjuk többé magunk
 nincs már honnan már sohasem
 vezet valahová az út

mert hiába a dal a kard
 hiába lélek és erő
 ki költő volt és ki lovag
 egy volt igazán szerető
 és fagy jön és villám eső
 és nyár-asszony is simogat
 ha nincs már szerelem-idő
 hiába mormolod a dalt

elmúlik gyász és némaság
 elmúlik múlt és el jelen
 mi tartja sejtjeink falát
 ha elmúlik a gyötrelm
 az egyetlen még amiben
 voltunk s éreztünk legalább
 porként pergünk szét hercegem
 amilyen kóbor szél fúj át

DEPRESSZIÓ

megint alábukom a sötétségbe
vakon mint a mélytengeri halak
csak önnön testem iszonyatos súlya
a mindenfelől ránehezedő közegben

BÖLCSESSÉGI IRODALOM

ideje van a szerelmeskedésnek
és ideje a gyomlálásnak
ideje van a reményeknek
és ideje a kétségbeesésnek
a paradicsomot föl kell karózni
mert mint a halál olyan erős a szerelem
olyan a szenvedély mint az alvilág
különben földre fekszenek a hajtások
és nem éri a napfény őket
mielőtt elsötétül a nap és a világosság
és a hold és a csillagok
az elégetett lombhamut
az őszi esők előtt jó beásni
és a por visszatér a földbe ahonnan jött
az éltető lehelet meg az Istenhez aki adta
hiábavalóság csak hiábavalóság
a szerelem már nem jön vissza többé
de a mácsonyák mindig megteremnek

Szakács Eszter

HOVÁ FOLYIK

Én már annyi mindent láttam.
Mindig itt voltam, mindig máshol.
Hová folyik most mind ez a kép-áram,
mintha kihúznák a dugót a kádból?